

אל נוה קודש

ב' ח' אירז – יומא דילולא של שטמאן גברא
 ב' י' ריזר הוא יומא דילולא של שמואל הנביא, ורבינו עוזיבין
 מברנשטיין ו'ל, שעלה לירידת בנטון ר' מ'ם, כספר על הגדלהה שהייתה
 מתחגה ביום א' ציון, על קבר ר' שמואל הנביא, ריבתו הפעמוכה
 לילזרלעטליט: 'קברו של איזוננו שמואל הנבמי, וזה עד ווד ביד הערויין'.
 ובאותם כל המביבות להשתתח שם בכל שנה שנין כב' בח' באירוע. ביום
 מלחמתן, ממליקין עלי' איזוננות גודלוין, מלבד מה שמליקין עלי' ר' ר' –

עכיד

הזכרת את אותו יום ורביעי, אך אפשר לשכוח את אותו ים רבי'ין! בא' אל' שליח בשם הרכب הראשי הרב גורן, לשלימית הבשורה, מכובן והותגשנו מאור, והתנסקנו. התפללנו מנגינה בהול וויקודים. אחריך הגעה הדודה תלפונית מהרב גורן, אצלו בבית אין טלפון, אז יש שקט, אבל לא עטמיס מושמעות זווך השכינויים. אס'ין, מטוז' ביש' רב' גורן שהוא רוזה שאדע שמחקרים, עכשוו ממצאים בסביבת ווקפה'ר והולמים אל הקטלון, ושאתוכנו לנטועו לשב. כאשר הגיעו שלג'וותה: איך נוכחות? אמר לי: כל השערדים פותחים לפנינו. הוא הביא אוחז' ביג'וף של האבבא'. נסעו ונסען. שאלתי אותו: לא, תביאו אותן? פתאום הוא אמר לי: אנחנו בהרחבת. נבלתת. והיטו מול גבני'יה שלמה'ין. אכן המעביר היה דורך שערו האירות, או לא-אפשר היה לשלת בדרך אחרת, לכן היכנסו אותו דרך המעבר הזה, היו שם חבורות של בחורים. עברו חבורות גדולות של אנשי, צבא שלם מכל צד, ואני שמעו קול צועק אליו: הרב צבי יהודה! וזה היה חנן פורת. היו יעד תלמיד'יחכמים, מנהה גדול של איש' צבא, תלמיד'יחכמים! וגענו להולחן. רקטן, שמחנו, התרגשנו, התהבקנו והתנסקנו עם החילונים. אין צורך לספר על הగאותו, הדזקנות והקורותה של מון הרוב הדאשי שליט'ין. שהלך בגבורה בראש האבבא', בראש הוכבושים עם שני כל' נשך, האם יודעים מה היה שני כל' הנתק שלו? ספר תורה קטן ושורף כןן! אחריך הוא אמר לי: גמוט את הביקור הזה בכחול, עכשוו אנו חולץ לחבירון. קפצתי, נבהלה, פחדת. לא יכולתי להזכיר. ריבון של'עללים! מה פשר הדבר? והוא חולץ לחבירון עם שני כל' הנתק, עם ספר תורה הקטן ועם השופר הפטון!

למחות בז'ורדים הודיעו לי: הרוב גוון נמצא בቤת של חותנו הרב דוד קוךמן. כך היה המשען. "אילו פיתו מלא שירה כ... אין לנו מספקיים להודאות". אין אפשר ריבונשל-יעלם, לא לדאות את זה! אין אפשר לא להסתמך אלא אמונה, אין אפשר לא להסתמך.

לאחר ההטערכות של ציון מגעה תקופת של
תדרמה, של י'פוסט ציונות', ואחריה באה
ההתעוררות במדרגה העליונה של 'ירושלים', שהיא
בעצם השלב של בירור המגמה, וזריקת השם בתרץ
הגולם, "קריאת השם" (אוורות התחלת פרק ל'יב).

אם בשלב הראשון פוליה האומה באוקט טבי
וספרוניי בלבד, ולא ידעה לחסביה מה מקור
ההתקуירות,icut מתיוזדות האומה לעצמה, ומבינה
מהliğin נובעת ההתקуירות הראוניה עליה. אמנים
/0/ בודאי גם בשלב זה אין סוף התזלק ואחריו באים
שלבים נוספים

ירושלמים, אם כן אינה רקי מוקם, אלא גם זמן, תקופה, של במחיל האוללה, שבו מתעורר הערך של ירושלים, במהלך ה"קמג'א" של היקיצה המוגלה. ובנוסף היא גם המדרגה העליונה של האומה, כמו שכתוב בנפש החאים (שב פיעז), שכנסת-ישראל נקראת "ירושלים". נמצאי שמדריגת ירושלים מופיעה בשלושת הממדים של התגלות ה' המופיעים בחז"ל: "עולם", שנה, נפש" - מקום, זמן

מתוך ידיעה זו אנו מקבלים את הכה לעומד בכל הסטירות וההיסטוריה. היחס הותידי שלנו נעשה יהל אמונה וציפייה ישועה, וברכה ושמחה על התחלין. הכל נובע מתוך האמונה, והיא גולידה בנו שמחה והשתתפות בכל הטוב והחיזוק הקיימים. כמובן, עדין צריכים אנו להיאבק בחול שלא יירוץ את בולותינו, ובשאר התפעלות החלילית שעדיין קיימות מסוימות שהקדוש טרם הגיע לשפטונו, ומוגמתה של ירושלים השקועה בקדוש העליון עדין לא יצאה אל הפועל בכל ערכה. אלא שכן אנו רוצים שהאמבך בחול יחרוס ויוריב אותו למורי, לנו אנו מונסים ככל יכולתו, תוך שמייה על החול, לכונו להוציאן על גביו קודש ויראת שמה.

יענה יגדל נא כח ד", בכ"ח איר. באוטו מגד ובחות מוגלים, בהם גודל כח ר', והופיע כ"ח באיר. "קהל ר' בכח". הוכרנו כמה פעמים, וש מקומ להוציא שוב, את פלאיהפלאים של ההנenga האלהותית של ריבונישלעולם, המתגלה בתפקידו האתורנות יותר וויתר בגלי. יש צורך להתבונן בסדרי התקופות, השנים והימים. בופעה המזוהה של כ"ח באיר, באוטו ים כ"ח איר ותרס"ד, לפני כמה עשרות שנים, הופיע האור האלקי החוש על צין ועל ירושלים, על ירושאל ועל אוצרישראל, באותו יום, כ"ח באיר ורס"ד, היהנה ההגלוות והפעוט שלABA, זכר צדיק וקסודוש לברכיה, באץ,aban לאוצרישראל⁴. כשהאה זה הופיע כ"ח באיר, ונשכה ההנenga האלהותית מאז ועד התגע, אין וה במרקלה, אלא בהתחאים לסדר ההנenga האלהותית מכאן ואילך והולך מיום זה שעליינו לאוצרישראל, ומתגלה מה זה כ"ח באיר, פלאיהפלאים של ההנenga האלהותית! יענה יגדל נא כח ד". כוח ר' הולך מתגלחה ומתרגל מתקופה לתקופה, משנה לשנה, מים לימים. "שם ליתם יבער ואיליה ליליה יהוה דעת". גזיד לפקוח עיניהם ולראות, לפתח אוניות ולשמעו "קהל ר' בכח, קול ר' בהדור", שמווע בימינו אלה, בשנותינו ובדורותינו.

יְהוָה נִצְחָה - יְמִינֵךְ

“אל נוה קדשך”.

בין ה' אייר, "האי יומה ורקה גרים" של הקמת המדינה, לבן כח אייר, יום שחרור ירושלים מהקדושת מכל אוֹזֵרִישׁוֹאַלִי, אנו מתעלמים מדרגה מיזים ליעם. בכ"ח אייר וכיינ להשלמת העובדה שהחללה בה איזו, וה אייר נתעלה, תניגול ונתកדש עלידי"כ ח' אייר.

נחתית בחסוך עם זו גאלת⁴. רבענישל-עלם דהה אוֹתְשָׁה בְּסֶדֶד, מהזחאת לפניו ועד להקמת המדינה, בחסוך – הילך היישוב ונבנה, הילך ונתעמעם. מתחיך קך הגענו לעם זו גאלת⁵.

"אוֹרְוָיְרָאָלְבָּגְּבוֹהָה"⁶ הפיה אומץ ומיסירונפשב בקרוב ראשי' האצ'יבור להרבי כי קמה מדינת ישראל, ובקרוב להומין ישראלי שטמכו ונפשם על קידוש השם וארכץ להתגבר על כל הקמים עליין גבריה וז היא שורש כל הניגיסים והגנפלוואות⁷.

במלחמות ששתי הרים, מסובב הסיבות הביא אותן למדרגה עליונה יותר: "תְּהִלָּת בַּעֲדֹן אֶל נֵה קְרָשׁוּ".⁴⁴ ריבונות של עולם ניה אל אונתו בעזה גודל ותעצומות ומוחך קר הגענו ל'נֵה קְרָשׁוּ', הרהיבת ומקום המקדש.

בירושלים ריבו כל הכותות הפנימיות שבחזונה: מקום ולולתו, רוש הבאהה, עיר המקדש, ומקום הסנדזרין לשלכת הדורות. ירושלים מקדושת מכל רוץ-ישראל, לא ורק מבון של מ"ס והטורן, אלא גם מבון של מ"ס והחס: היא מקדושת מותק כל אוזץ-ישראל. מתוך קיבוץ גליות בכל חלק הארץ ורביבי התישבות בתוכם, מתגלגת קודשת ירושלים.

חרונט הבירה בפקודת אלולית ושייא חזרונו הבינה הוא "מלת בעך אל נה קושן". און העובדה ההיסטורית האלולית הזאת לא יכול לשנות כל כליל מORTH ומעריך וכל רשות עולם, ואף כל הגדריים למשמעותם לא יכול לשנותה. "צאת ד' לעולם תעמד".

פִּיחָדָה וְמַגְנֵה - קִים וְעַלְמִים

5

“צָנָן” וּ“יְרוֹשָׁלָם”, זה זו אצלנו, סאו מואשיות תלמידותנו והתבלט שם צין
אלל והבטאה של מלובטנה כתבו הצלמי, שהוא הכוון גם בזאת קדוש מצד
הארון, ועוד משומשת בכל המסתורין הקדושים של עמנון, שהוא הוה ויהיה לפיד

בגלל זה הוחלט כי הקדש של השולדים כלו. מלכית היהודים נזוי הקדש של השולדים כלו. אלגמג ירושלמי מבטא בחרבתה את המטרה של קורשתנו מצד עצמה בדור המgabeה והומר בגבורה באדייליותם של ותיתנו היישראלית. בעוד עצמן ובعد האנושיות כלוחם, המקום של בית המקדש, בית תפלה העתיד של כל העמים, המקום שבו שוכן האגדודוריה הנדרלה אשר ממנה צייר וצאת גורה לכל ישראל.

40 העולם הקשר היהודי-כלה, הוא מפולם עמוק מאד מקשור עם המתריה הקדושות, הוא אלהי ברענינגה, קדוש בעזות אמותה, אומנתו בטאה באחוולה העמוקים, בתפילהותיה הקדשות לשיבת השכינה „לזיכר“, דוקא על ידי בין ירושלים, על ידי קדושת בית המקדש, על ידי התרומות של הקדשות ואלהות עליון ועל ידו על העלם תלן.

⁶ “כל איש ישראל צריך להיות ציוני וצריך להיות ירושלמי”
ובדבר תנועת התהיה הלאומית שלנו, הנה עד עכשוו נציגות רק
בצד חול שלה, מה בן דבר החביב ונכבד מאד, וצדד חול להיות בסיס
לקודש, שעלי תבנה כל חמדת ישראל. ואולם כדי להשלים את תנועת
התהיה והוללה להם מעלה, מוכרים אמונות לזרז את צד הקושש
שבתוננות, שראוי לציין אותן בשם “ירושלים”, כשם העיר אשר הוא שמה.
כמו שם ציון מציין את האליעון והזילוג של הפולקלור המדיינית, כן ציון
שם ירושלים את העזין של המקדשות, את כל האגדיאלים והטהיריים העתדים
לצאת ממנה לשישראל ולארץ, ושתי התהבותות זויד לילו במקבב של קידושים
וכזוונה ועודית, והוא לנו פערת חול המתפרק חדש בת ים, ייצאים והותרים

למפרה זו נסודה וונרכוה פה בעת „הסתדרות ירושלים“, ואומרות שכל איש־שוראל צריך להזין ציוני כדי לעבוד עבורה־החול של האומה, וצריך להיות ירושלמי כדי לעבוד את עבותה־התקופש שלן, וכל הסתדרות תריכה להיות מרכיבת בכוחה מתאמית, הומתדרת בפיזיות ההלגונית מגשיה־חול מומחים לעביבים, והסתדרות ירושלים הקדושה מאנשין־קדש מומחים לעניינים“

(“מלכי בקושש” ח'ב – ירושלים תרפ'א – עמ' 8).

"עדות הם לבאי עולם".

כמו יישראל בנטשות, באדם, בן הפטל בעולם, באדם.

לב, הוא מרכז, מרכז החיים, שם יוצא
ומתפשט זרם חיים לכל אברי הגוף. כך חן
ממיש האבנים האלה, אלה שכאן לפניון הון
מרכז. מרכז חיינו, בית חיינו. דרכן וمتוקן
מתmeshיכים קווים, קוים של חיים, לכל
אלפי ריבבות עמק בית ישראל, אל אשר
עמו פה, נפשם עם האבנים, ואל אשר נפש
אתן ממרחיקים". והויסיף רבנו ואמר "לב וה
חוינוות. ושנה עובדה כזו שלחוינוות כלל
ישראל,חוינוות זו, היא השכינה שלא זהה
מכותל המערבי. קשורה ובדבוקה וקיימת.
ומכאן ישנה גם התפרטות על כל יחיד
וירוח באפניו נשמת חיים. ואדם שהוא
בעל נפש ורrob דעת, יש לו מקום לתפוס
את החיוינוות הכליל-ישראלת האלוקית
זהות ואת פרטיה" (מתוך התורה הנגואלת
ח"א עמי רטו).

פרק ג. ג. 66 עליון

רבנו י"ל היה אומר שכادر הוא מוצאו ליד הכהן,
הוא מריש שהוא נושא ברכו היעולן, ברומו של
יעולן, נפשו עם נשמת הכל, עם נשמת ההיסטוריה,
עם סגולת ואומה. האידיאל הלאומי שמאחד את
האומה להרשותה היה האמור שישו מוצאו במקומות
בבוחן בעולם. מצד אחד היה האמור שההו מרים
surorah מורה מכל הקינות מכל היבטים ומכל
החוינוותם הפעוטים שמלאים את החיים.
התורותם של היסטוריות מכל הקינות, כמו במקונה.
יחד עם זה, מיריש הווא, שעודם במקומו היבוה
בועלם ומשקיף מכאן על כל העולם, על כל
ההיסטוריה, על כל המזיאות, לילא ולעליא. וזה
ודגשה של אדם גדול ליד הכהנת...

פרק 66

ורבי אושעיא סבר שכינה בכל מקום
ראמר רבי אושעיא טרי וכתיב' "אהה הוא
ה' לבדך אתה עשת את השיטים ווי'
שלוחך לא' כשלוחך בשור ודים שלוחך כשר
וים מכם שמשתולחים לשם תחווים
שלוחון אבל שלוחך למקום שמשתולחו
אטשס מחוון שליזון שנאמ' תחשלח
ברקם ילט ואטח לך הנון יבאו ואמרו
לא אמר אל' וילט ויאט מלמד שהשכינה
בכל מקום ואף רבי ישעיא סבר שכינה
בכל מקום רתנא רבי ישעיא ממן
ששכינה בכל מקום שנאמר ר' רנה המלך
הוobar כי יוזא ומלאך אשר יוציא לקראות
אתרו לא נאמר אלא לקראות מלמד
ששכינה בכל מקום ואל' ר' ר' ששת סבר
ששכינה בכל מקום ר' ר' ר' ששת לשבועה
כל וחורה אוקמן לר' מטור ולו טוש
לחת בה' שכינה אל' ימושם דמויה בה
מעי' ורבי אברוי אמר שכינה במרחב הארץ
אברוי מא' אוריה איר יה

אלא ג' ג' ג' ג' ג' ג'

חסן ותקיף בכוח-קאיותיהם לאליהו, מתקיך הוא את עמדתו בכל חילופות
מערכות הזרות וקורותיהם, בכל הtransformations והשינויים, מתחלחות והועוותים,
הבאים עלי ארץ ודריה, - אשר הוא בתוכם ואינם. וגם אם קלוון תרבען מכפה
את מראהו, גם אם אותן תנועות נחרס בולטים מעל גביו, ועננות השפמון, מפalias
את זרועו, גם אם בסבכי מכואות אפלים ומתקפים נסתר הוא מעין רואים, וגם
אם נרעך ונלחץ והוא מתגער יד שכני היפכים אותו מכל צד, לנשיג את
גבולו, לדכאו ולביל את נחלתו, - בחליש-צורך נובח הוא על קשمرתו,
מבל מוש ומקל הפגם בקרבו גאנט הפנימי. תפימים ונדרך בעו עצימותו,
הפטגלה לבעל עינא פקיעה גם בעוד כל אלה וגם אל-ידי כל אלה. כי שריד
חמדת הקיש הוא, קדש משפטן עליון², ובמקפיאות סגלה-קימויו זאת עד הוא
למאות-עולם ולקוזות-זרות של אלפי שנות תרבות הארץ. ב"עד"
הלאומם³ עומד הוא על גביהם וمعد הוא עלייהם, על גלגוליהם ממלכי תיירים,
על מקורות ורמי רוחותיהם ועל מוצאות נתיבות פעילים, ומיד הוא בם -
בזכות קים פינם, בערך תקו רוחותיהם וב瞞ם נbamud בם פגילים.

יש לבבות ויש לבבות. יש לבות-אדם ויש לבות-אבניים.
יש אבניים ויש אבניים. יש אבני דפה ויש אבניים - לבבות.

כמו יישראל "לב האמות", לב האדם, בן הארץ ומקום-קדשה בקרבה - לב
היעלים⁵ ולכם של יישראל. ומכל קצות הארץ, ומכל פנות הארץ, גם מכל
הפרצאות גוגול, וזרות וועלות שפעות ה"עבזה שלבל"⁶ ורק נקעת-הפרכו
של הארץ, גוך העיר הנטה ודרך נביטה תה⁸. וכן האבניים האלה, שארית
פליטתה הר בימנה, שום לנו "בקדשותם א"י-על-די שם שוממים"⁹, כי "שכינה
לא זהה מעולם מכתל מערבי"¹⁰, ורות אליהם חיים קדש יישראל, המשיכן שמו
שם, לעולם מרחף הוא עליים ומתחה אותם בתקיון א"ז בכל מעבה ערמות
עפר ורכבו הרים, - האבניים האלה לבבות הם לנו ...

כפי הארת השכינה, נסיה ונקודושה, שכינת אליהם חיים ומילך עולם, אלני
ישראל וגואל, אנה מסתכלת¹¹ לגמרי מאנוס-משכינה זה גם במצב תרבותן,
וגם במצב הגלות, גם בכל ההפתקאות השונות, הפליליות והפריטות, לפי
עד הפלצחים והמנגים השונים, המרומים או המדכאים, בתקשיד היפוי הלאוי
3 קורא הזרות ומוכנים, זאת אחרונים הוא, והשכינה אשר "מעולם לא זהה
מכתל מערבי" - ובכל מקום שגלו יישראל שכינה עמלה¹². וחורים
ונמלכים, בחקן קדש חייניותם, נימי האבניים-הלבבות האלה, וכנסת יישראל,
ה"מתרפקת על דודה"¹³ באשר ידעת היא כי גם בכל הארץ והפרות הלא
הוא - "בין שדי יהיל"¹⁴, - ידעת היא, כי "הגה זה עומד אחר כתלנו"¹⁵.

ויזאת היא, כי בהאגלה היא מגלותה, לשוב לא-חייה ולמקום לבבה
ויקנון קדשה, באין הפסק של פאור הצלחות בין נקעת-הלב ובין אברוי הארגן,
- או גלא גם השכינה תצא מגלותה, ותחזור ותקבע בכל עז פאה בברית חייה,
ולתניות ולגאל עפים וועלמים. "ישיב לא נאמר כי-אם ושב וקצץ"¹⁶, ומזכה
ומתקבנת ולבכת ומכינה היא לא לתשועת גוי ואלקיון בנאלת-עולם.

הגדה - הגדה - הגדה